

Pürschel: De Lovforslag, der her foreligger til Behandling, er af den Karakter, at man i Virkeligheden kun — i hvert Fald for det førstes Vedkommende — staar over for Muligheden af at tage eller at forkaste det, og det gør det naturligvis lidet fristende at gaa ind paa en Drøftelse af Realiteterne i det. Da der ikke kan være nogen Tvivl om, at man bør tage denne Konvention, har det ikke megen Interesse at drøtte Enkeltheder i den, men jeg vilde dog gerne gøre en enkelt Bemærkning. Først om Sproget. Naar der i Artikel 1 staar — jeg haaber, jeg har Tilladelse til et kort Citat —:

„Naar en Statsborger i en af de kontraherende Stater ved sin Død var bosat i en af de andre Stater, skal Retten til Arv ifølge Loven bestemmes efter Loven i den Stat, hvor han havde Bopæl. Havde den afdøde ikke de sidste 5 Aar været bosat i denne Stat, skal dog Loven i den Stat, hvor han var Statsborger, komme til Anvendelse.“

Naar man nu læser disse to Punktummer ganske jævnt og naturligt uden Forberedelse, siger man: det er da noget mærkeligt noget — hvis man ikke bruger et kraftigere Udtryk. Forholdet er jo dette, at denne Sætning i 2det Punktum: „havde den afdøde ikke de sidste 5 Aar været bosat i denne Stat“, kan forstaas paa to Maader. Læser man den uden at fæste sig nærmere ved Sammenhængen, er den naturligste Forstaaelse den, at den paagældende i de sidste 5 Aar overhovedet ikke har været bosat i den Stat. Den synes at betyde, at den paagældende ikke har været bosat dér i den nævnte Tid. Men ved en saadan Forstaaelse af Sætningen kommer *denne* Sætning til at staa i fuldkommen Modstrid med det, som staar i det første Punktum. Meningen er den, om jeg saa maa sige, stik modsatte, nemlig den, at naar afdøde ikke gennem de sidste 5 Aar har været bosat i denne Stat, kommer Loven i den anden Stat til Anvendelse. At det er Meningen, kan man se af den svenske Tekst, hvor det er udtrykt lykkeligt:

„Där den döde icke vid dödsfallet sedan minst 5 år . . .“

Se, det forstaar man straks; det betyder gennem de sidste 5 Aar, og man kunde nok have forlangt, at det var udtrykt paa en klarere Maade i den danske Tekst. Det

er ikke uden Grund, at der ofte rejses Anke mod Lovsproget. Derfor henstiller jeg til de ærede Lovkoncipister, at de søger at til-egne sig en Grundsætning, der omtrent kan udtrykkes paa den Maade, at Sproget skal slutte om Tanken som et Silketrikot om det skønne, gennemtrænede Legeme og ikke hænge som en Slaabrok om en lasket Krop. Det kan man forlange, og det har man Ret til at forlange, ikke mindst ved de Udarbejdelser, der udgaar fra det højt-ærede Justitsministerium, som jeg i øvrigt sætter saa megen Pris paa, og hvis Arbejde jeg paa saa mange Punkter anerkender fuldt ud.

Jeg vil ogsaa lige pege paa, at der her og dér i Konventionen er Punkter, hvor man baade kan være meget i Tvivl om, hvad der er Meningen, og ogsaa kan være i Tvivl om, om man har fundet den rationelle rigtige Løsning. Jeg skal kun lige nævne disse Punkter, for der er jo ikke noget at gøre ved dem i Virkeligheden. Jeg synes, at Artiklerne 8 og 9 kan give Anledning til megen Tvivl — de drejer sig om, hvilke Regler der gælder ved Tilbagekaldelse af Testamenter —, og jeg synes, at Artikel 16, tror jeg, det er, ogsaa kan give Anledning til nogen Tvivl — det er med Hensyn til Forældelsen. Endelig finder jeg, at Artikel 21 i Slutningen ligeledes kan give Anledning til Tvivl. Men jeg vil slet ikke gaa nærmere ind paa det af de Grunde, jeg har nævnt gentagne Gange.

Med Hensyn til det sidste Lovforslag kan jeg henholde mig til de Bemærkninger, der herom er gjort af mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, og skal kun i Anledning af en Udtalelse af den ærede socialdemokratiske Ordfører (Hartvig Frisch) sige, at den Omstændighed, at man her gaar med til Ændringer i Retsplejeloven, der maa erkendes at være naturlige Konsekvenser, ja for visse Omraaders Vedkommende nødvendige Konsekvenser af en Konvention, formentlig ikke kan anføres som Argument imod et tidligere indtaget Stade, at man ikke uden Nødvendighed bør skride til at foretage Ændringer i en stor systematisk Lov, der for nylig har været Genstand for en gennemgribende Revision. Det er det Standpunkt, der er indtaget i Landstinget. Hvor megen Vægt man vil lægge paa det, hvor meget man vil